

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru pacea a toată lumea

— Zece ani de la înființarea mișcării mondiale a partizanilor păcii —

Că pacea este starea firească de viață a oamenilor în lume este un lucru știut de orice om cuminte. A mai zăbovi deci asupra acestui lucru este de prisos. Războaiele n-au adus și nu pot aduce decât sânge și dureri, trupești și sufletești. Și mai ales pentru cei mulți, căci ei au dus greul războaielor.

De aceea, sătule de războaie, în fața unor noi primejdii de război, popoarele au luat, în chip organizat, în mâinile lor cauza menținerii păcii, născându-se, încetul cu încetul, o mișcare care a cuprins întreg pământul.

Această mișcare mondială pentru pacea a toată lumea este precedată de Congresul intelectualilor pentru pace, care s-a ținut în orașul Wrocław din Republica Populară Polonă, în zilele de 25—28 august 1948. La acest Congres au luat parte 400 de delegați, din 45 de țări. În Manifestul pe care Congresul îl adresează intelectualilor din întreaga lume se spune, printre altele, că pacea lumii este din nou amenințată de cei ce caută să rezolve toate problemele prin forța armelor, că descoperirile științifice, de pe urma cărora omenirea ar putea să tragă foloase, sînt folosite pentru producția secretă de mijloace de distrugere, că popoarele trebuie să facă toate eforturile în vederea aplicării pașnice a științei pentru a se curma cît mai curînd: sărăcia, neștiința, molimele și lipsurile de tot felul, că „popoarele de pe glob nu doresc războiul și ele sînt destul de puternice pentru a apăra pacea și cultura împotriva atacurilor unui nou fascism”. Se hotărăște de asemenea convocarea de congrese naționale și înființarea de comitete naționale pentru apărarea păcii.

Lucrările Congresului de la Wrocław n-au rămas fără roade; oamenii au început să se trezească și rîndurile partizanilor păcii au început să crească.

În urma hotărîrilor acestui Congres, în țara noastră s-au constituit, la orașe și la sate, comitete locale de luptă pentru apărarea păcii, iar ea o încununare a primelor lor manifestări, în zilele de 29—31 martie 1949, s-a ținut la București Congresul intelectualilor din R. P. R. pentru pace și cultură.

Mișcarea pentru pace a luat o asemenea amploare încît s-a simțit nevoia organizării unui nou Congres, mult mai mare ca cel de care am vorbit. Este primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii și s-a deschis la Paris în ziua de 20 aprilie 1949, la care au luat parte reprezentanți a 600 milioane de oameni din 72 de țări. La Congres a luat cuvîntul marele savant francez, Frédéric Joliot-Curie, de curînd adormit, care a spus printre altele: „Noi sîntem aici pentru a impune pacea partizanilor războiului”, pentru a „împiedeca un război viitor, a pune capăt războaielor în curs și a construi pacea!”.

Acum începe marea mișcare a partizanilor păcii și ia ființă Consiliul Mondial al Păcii, care se află în fruntea mili-oanelor de partizani ai păcii din lumea întreagă, inițiind numeroase acțiuni menite să bareze calea războiului, să apere pacea și securitatea popoarelor. Amintim cîteva din aceste acțiuni:

În martie 1950 a fost scris: „Apelul de la Stockholm”, devenit istoric, care cerea interzicerea absolută a armei atomice însoțită de un riguros control internațional. Apelul condamnă energic guvernul care ar îndrăzni să folosească primul arma atomică și declară că un asemenea act ar constitui o crimă împotriva omenirii — „Toți oamenii de bună credință din lumea întreagă” erau chemați să semneze acest apel; au răspuns 500 milioane de oameni.

Intrunit la Berlin, la 25 februarie 1951, Consiliul Mondial al Păcii lansa un Apel pentru un Pact al Păcii între cele 5 mari puteri. În aprilie 1952, numărul semnăturilor strînse pe acest Apel se ridica la 603.570.000.

La Helsinki între 22—29 iunie 1955, Adunarea Mondială pentru pace, care a avut loc cu puțin timp înaintea Conferinței la nivel înalt de la Geneva, a exprimat următoarea părere: „În problema dezarmării și a armelor atomice ... punctele de vedere s-au apropiat în asemenea măsură încît acordul este numai o chestiune de bunăvoință”.

Cu ocazia sesiunii de la Colombo (10—16 aprilie 1957), Consiliul Mondial al Păcii a lansat un Apel către guverne în

(Continuare în pag. 3)

Muncă și victorie

Ziua de 1 Mai e sărbătoarea solidarității internaționale a oamenilor muncii. Ziua de 9 mai e sărbătoarea victoriei asupra Germaniei hitleriste și ziua independenței naționale. Astfel luna mai, luna luminii, a bucuriei și a florilor, cuprinde și sărbătoarea unității în luptă a oamenilor muncii de pretutindeni și sărbătoarea victoriei forțelor democrației și socialismului asupra fascismului și imperialismului.

Oamenii muncii sînt făuritorii tuturor bunurilor materiale și spirituale. Cu toate acestea ei de mii de ani au fost exploatați și ținuți în mizerie și întuneric. Ei au încercat de mai multe ori să-și ușureze viața, dar au scăpat de o exploatare și au căzut sub altă exploatare. Abia în vremea noastră, odată cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, oamenii muncii din Rusia (a șasea parte a globului pămîntesc) au înlăturat definitiv exploatarea și au devenit stăpîni pe soarta lor și pe toate bunurile, ce le produc prin munca lor. Statul sovietic, stat al oamenilor muncii, a făcut progrese așa de mari, încît Uniunea Sovietică este o forță internațională de prim rang. Ea a depășit țările capitaliste din Europa și în unele sectoare a depășit și cel mai puternic stat capitalist, S. U. A., ca în următorii ani să ajungă din urmă și să-l depășească și în celelalte sectoare. Aceasta arată ce pot face oamenii muncii, cînd muncesc pentru ei și pentru viitorul lor.

Patrusprezece ani au trecut de la acea victorie istorică. Sînt ani de noi victorii și noi progrese ale democrației și socialismului. Pe lîngă marile realizări ale Uniunii Sovietice, care trece la construirea desfășurată a comunismului, țările de democrație populară construiesc cu succes socialismul. În anii care vin, lagărul democrației și socialismului va produce mai mult de jumătate din producția mondială, depășind țările capitaliste. E clar că viitorul aparține orînduirii socialiste, aparține comunismului, care înlătură exploatarea omului de către om și oferă oamenilor muncii o viață îmbelșugată și luminată.

De aceea oamenii muncii din țările capitaliste privesc cu admirație și încredere spre Uniunea Sovietică, spre lagărul

(Continuare în pag. 2)

Vizitație canonică la Agnita

Duminică, 29 III a. c. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a făcut o vizitație canonică pe valea Hirtibaciului, la Agnita. A fost întâmpinat în fața bisericii de credincioși și un sobor de preoți, în frunte cu păr. protopop Zare Vitalie.

Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de păr. protopop, care a spus printre altele: „Sosirea I. P. S. Voastre în orașul nostru care se află în plină dezvoltare, a produs credincioșilor și slujitorilor altarelor de aici o neașteptată și mare bucurie. Neașteptată pentru că nu oricînd ne este dat să găzduim pe Întîistătătorul Bisericii din Ardeal și mare pentru că în persoana I. P. S. Voastre vedem întruchipați pe toți frații noștri care astăzi stau împreună și alături cu noi în fața Sf. Jertfelnic. Credincioșii din Agnita, fii devotați patriei și Bisericii, prin mine, vă urează bun venit”.

Tradiționala piine și sare a fost oferită de episcopul Cucu Gh.

Sf. Liturghie a fost pontificată de I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de soborul format din: I. P. C. Traian Belasçu, vicarul arhiepiscopiei, I. P. C. prof. Grigorie Marcu, P. C. prot. Zare Vitalie și alții.

Prin predica rostită, păr. vicar Traian Belasçu care a mîncat de la textul „Mărturisiți-vă Domnului că în veac este mila Lui” — a accentuat importanța și necesitatea Sf. Taine a Pocăinței.

După oficierea Sf. Liturghii, I. P. S. Mitropolit Nicolae s-a adresat credincioșilor, spunînd în rezumat:

Duminica trecută, Duminica Ortodoxiei, ne-am rugat pentru cei care s-au închinat, au mărturisit și au suferit pentru sfînta noastră lege ortodoxă, aducîndu-ne aminte și de cei știuți și mai ales de cei mulți îngropați de timp. Duminica aceasta, știindu-ne cu toții slăbănogi ne-am rugat pentru cei bolnavi trupește și pentru cei bolnavi sufletește.

Noi nu mai putem avea fericirea și norocul slăbănogului din Capernaum, pentru că oricît am umbla, pe Iisus în carne și oase nu-l mai putem întîlni nicăieri, însă în bunătatea Sa fără de margini, Mîntuitorul ne-a lăsat sub forma Sf. Cuminecăturii însuși trupul și sîngele Său, iar prin împărțirea cu El, dumnezeiasca putere este în stare să ne vindece și astăzi de toată boala și neputința, pentru că în Biserica Lui cea sfîntă sînt toate darurile. Mai ales darul mîntuirii noastre. Domnul Hristos a spus în timpul vieții Sale pămîntești că fără de El nu putem face nimic, și cei din jurul său se mirau. Într-adevăr, fără Dumnezeu, noi nu putem face nimic (pentru mîntuire), însă cu El, totul. De aceea Sf. ap. Pavel are dreptate cînd spune: „Cînd slăbesc, atunci sînt tare”, pentru că nu mă rezim numai în slăbiciunea mea, ci mai ales în puterea lui Dumnezeu în care cred.

Mă bucur că am putut să ne rugăm aici împreună pentru toți, pentru țara noastră întregă care ne îmbrățișează cu dragoste de mamă, pentru pacea și înflorirea ei, pentru pacea lumii întregi.

Dumnezeu să vă ajute să creșteți în dragoste și credință față de Domnul cel din cer și față de conducătorii și îndrumătorii de aici. Rămîneți în nădejdea că Hristos care a pătimit și a murit pentru ca să învie pentru noi, ne va ajuta să facem calea postului pînă la sfîrșit, pentru ca ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm într-însa, într-adevăr să fie zi de bucurie și de praznic creștinesc.

Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvînteze.

La agapa care a urmat, au vorbit: Pr. Tirziu Petre, Al. Mitulescu Gh. Pr. Pora Emil, vicar Belasçu Tr. și Prot. Zare V.

Nu ne schimbați obiceiurile

Cînd m-am prezentat în parohia Năoi am fost primit de Consiliul parohial, plus 40—50 credincioși. De la ora 12 cînd am sosit și pînă seara, am făcut cunoștință și am vorbit chestiuni bisericești, eu interesîndu-mă de viața lor religioasă. Seara tîrziu am rămas cu consiliul parohial și în urmă de tot cu prim-episcopul, D. Mărginean. Spre mirarea mea, acesta îmi spune: „Domnule părinte, rugămîntea tuturor credincioșilor din parohia noastră e să nu ne schimbați obiceiurile și atunci totul va fi bine”. Fără să mă arăt mirat, întreb: „Și care anume obiceiuri?” Prim-episcopul îmi răspunde însă, că le voi vedea chiar a doua zi și mi le va spune fătul (paraclisierul) și diecii (cîntăreții). A plecat. A doua zi era duminică. Eu toată noaptea am dormit foarte puțin. Mă gîndeam ce obiceiuri pot să fie acestea, pentru care prim-episcopul mă roagă în numele tuturor credincioșilor să nu le schimb. Ne mai avînd timp să întreb pe nimeni nimic mi-am zis: „Voi respecta tipicul și voi vedea despre ce fel de obiceiuri e vorba”. A doua zi mergem la biserică. Facem utrenia și sf. Liturghie, predic și după ce termin, fiindcă consilierii parohiali au rămas în urmă cu cîntăreții și paraclisierul, îl întreb pe primul episcop: „Ei ce zici? Care obiceiuri le-am respectat și pe care nu?” El însă îmi răspunde: „Domnule părinte, după mine a fost foarte bine. Să întrebăm însă pe fătul și pe „diecii”. Îi întreb și răspund cu toții că „parcă ați fi preot aici de 10 ani. Numai că ați spus „Duh” și miluiește, dar așa am zis și noi înainte”.

Intr-o altă seară, primul-episcop fiind la mine acasă, după ce îl cunoscusem mai bine, îl întreb în glumă: „Dumitre, dacă îți mai aduci aminte, în prima seară cînd am venit aici, mi-ai spus ceva și anume, mi-ai pus în vedere să nu schimb nici un obicei. Această rugămîntea ai făcut-o din mîntea ta sau te-a pus cineva?” El îmi răspunde: „Domnule părinte așa a fost la noi obiceiul să-l respectăm pe preot, dar să-i punem în vedere să nu schimbe nimic din ce avem”. I-am spus multe în acea seară, dar i-am accentuat: „Prin gura ta Dumitre, nu ai vorbit numai tu, au vorbit și strămoșii tăi, și prin acest obicei de a i se pune în vedere preotului s-a menținut și s-a păstrat ortodoxia, căci toate obiceiurile acestea sînt ortodoxe și eu care n-am mai servit niciodată ca preot în altă parohie, căci prima dată ca preot am servit aici, am găsit obiceiuri și credință ortodoxă, așa cum am învățat-o la facultatea de teologie, într-un sat în care credincioșii spun că au fost greco-catolici. Eu sînt ortodox și să n-aveți nici o teamă, fiți siguri că obiceiurile ortodoxe le voi păstra, mai mult le voi dezgropa și pe cele uitate dar care se găsesc înscrise în cărțile voastre din biserică și care sînt cărți ortodoxe, decît că sînt tipărite la Blaj”.

Am povestit această întîmplare, pentru a se putea vedea cum au obișnuit credincioșii să-și păstreze credința și obiceiurile, despre care cei 38 protopopi lăsaseră scris să nu se schimbe nimic. Dacă totuși conducerea bisericii greco-catolice a încercat să le calce dorința, credincioșii și-au format obiceiul să-i pună în vedere fiecărui preot nou venit să le păstreze obiceiurile. Așa s-a păstrat ortodoxia străveche neschimbată.

Pr. I. GRAURE

Răspunzînd tuturor, I. P. S. mitropolit Nicolae a împărțit arhierestii binecuvîntări, plecînd în jurul orei 16 împreună cu persoanele ce-l însoțeau, spre reședința din Sibiu.

A. JACOTA

Muncă și victorie

(Urmare din pag. 1)

socialismului, și luptă împotriva exploatareii, pentru pace, pentru o viață mai bună. Multe popoare, pînă ieri subjugate, s-au smuls din lanțurile colonialismului și și-au cucerit independența. Acestea privesc deasemenea spre exemplul Uniunii Sovietice, se bucură de sprijinul lagărului socialist și luptă împotriva imperialismului, pentru pace. Iar popoarele, care mai sînt coloniale, în lupta lor pentru libertate găsesc un sprijin în țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, și contribuie la destrămarea colonialismului și imperialismului și la întărirea forțelor păcii.

Astfel forțele democrației, socialismului și păcii s-au întărit și s-au dezvoltat cu atîta putere, încît cumpăna istoriei se înclină de partea lor. Cu toate acestea, forțe agresive din țările capitaliste promovează „războiul rece” și amenință cu declanșarea unui război atomic. În acest scop ele înarmează cu armament atomic armata Germaniei Occidentale și sprijinesc forțele revanșarde, pe foștii hitleriști. Planurile acestea însă sînt sortite eșecului. Nu războiul, ci tratativele vor rezolva problemele internaționale. Dacă forțele agresive ar îndrăzni să înceapă războiul, aceasta va însemna moartea capitalismului. Uniunea Sovietică le va da un răspuns nimicitor.

Omenirea însă nu va ajunge la război. Pentru a înlătura amenințarea unui nou război stau de strajă și luptă popoarele sovietice, popoarele din țările de democrație populară, oamenii cinstiți din toate țările lumii, toți luptătorii pentru pace de pretutindenea. Propunerile Uniunii Sovietice de a pași pe calea tratativelor, a coexistenței pașnice și a colaborării internaționale, de a interzice experiențele cu arme atomice (ca prim pas spre interzicerea armelor atomice și spre dezarmare), de a încheia tratatul de pace cu Germania și a transforma Germania într-un stat pașnic în centrul Europei, au găsit un larg sprijin în masele populare de pe întreg globul pămîntesc. Războiul nu e inevitabil, pacea poate fi impusă, poate fi trainică: e convingerea afirmată de Uniunea Sovietică și de sutele de milioane de oameni cinstiți, cari luptă pentru pace.

Cu aceste victorii ale democrației și socialismului, cu această încredere în viitorul de pace și bunăstare, sărbătorim 1 Mai, ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, și 9 Mai, Ziua Victoriei și a independenței naționale. Oamenii muncii — sub steagul glorios al socialismului — pășesc înainte spre noi victorii.

Telegraful Român

Pentru pacea a toată lumea

(Urmare din pag. 1)

care cerea încetarea imediată a experiențelor cu arme atomice. Acesta cuprindea următorul avertisment: „...Omenirea este în pericol. Experiențele ... continuă să infecteze aerul, pământul, apele...”

Congresul pentru dezarmare și colaborare internațională, ținut la Stockholm între 16—22 iulie 1958, a adoptat un apel care declara: „Trebuie să înceteze experiențele experimentale cu armele nucleare, fapt care va deschide calea spre dezarmarea generală și control... Guvernele trebuie să respingă războiul rece pentru că el nu poate duce decât la catastrofă generală”.

*

Biserica noastră Ortodoxă a sprijinit mișcarea mondială pentru pace. Lucrarea păcii este una din sarcinile pe care le are de îndeplinit pe pământ între oameni, de la „Domnul păcii”. Unii din vlădicii noștri ca P. Fer. Patriarh Justinian, răposatul Mitropolit Sebastian, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, P. S. Episcop Valerian al Oradiei, precum și o seamă de preoți, ne-au reprezentat la congrese mondiale ale partizanilor păcii, ca de exemplu la Viena, Helsinki, Colombo, Stockholm etc.

Cu puțin înainte de Congresul de la Wrocław, în iulie 1948, a avut loc la Moscova Conferința panortodoxă, prilejuită de sărbătoarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse (1448—1948). Cu acest prilej, participanții la Conferință au adresat un Apel către toți creștinii din lume care sînt îndemnați să ia aminte și să nu stea nepăsători „în fața manifestărilor noului val de ură între oameni” și să nu astupe urechile „în fața vuietului sălbatic al unui nou război”.

Cu prilejul convocării Congresului de la Wrocław, Prea Fericitul Patriarh Justinian a lansat un Apel în care, printre altele, a spus: „Mergînd pe drumul învățaturii lui Hristos, Cel răstignit pentru a lăsa în lume pacea, urmînd porunca dată tuturor creștinilor prin graiul nepieritor al Evangheliilor, de a nu înceta să ostenească întru apărarea și întărirea păcii în lume, Biserica Ortodoxă Romînă ține să-și mărturisească bucuria cu care a primit inițiativa Comitetului Internațional al intelectualilor de a întruni un Congres Mondial pentru pace... Constantă pe acest drum, izvorît din învățătura lui Hristos, Biserica Ortodoxă Romînă a binecuvîntat și binecuvîntează și acum, cu sporită bucurie, toate strădaniile depuse pentru apărarea păcii”. Apelul sfîrșea cu un îndemn adresat fiilor Bisericii noastre de-a se alătura frontului celor ce luptă pentru întărirea păcii. Așa se face că majoritatea preoților noștri fac parte din comitetele de luptă pentru pace. Din fața Sf. Altar, în comitetele de luptă pentru pace, în căminele culturale, precum și cu alte ocazii, preoții au arătat și arată însemnătatea luptei pentru pace și datoria de a lucra cît mai intens pe acest tărîm.

La cursurile de îndrumare preotească o seamă de prelegeri au avut ca temă probleme de actualitate, dintre care pe primul loc a fost pacea. În conferințele de orientare ale preoților nu odată tema dezbaterilor a constituit-o pacea, iar conferințele interconfesionale totdeauna au avut ca subiect apărarea păcii. Publicațiile Bisericii

Biserica locaș de închinare

Azi vreau să arăt că după cum orice familie are casă unde se întîlnesc membrii familiei, cu tata, cu mama ... și unde simt iubirea, căldura și chiagul unității lor; tot așa creștinii care fac parte din familia lui Dumnezeu, au o biserică unde se întîlnesc la rugăciune nu numai ei între ei, dar se întîlnesc aici în duh, cu sfinții, cu îngerii, — cu morții lor, toți fiind uniți cu Hristos-Domnul, și în această unire sfîntă simt cerul pe pământ, simt cum răsuflă peste toată ființa lor un aer ceresc. În biserică se smulge sufletul din păcate și se unește prin rugăciunea credinței cu Hristos Domnul. Pentru un ortodox biserică nu este un locaș frumos împodobit sau pictat cu icoane sfinte, — unde el vine, să asculte un cor frumos sau o predică, ci el se duce la biserică ca în casa părintească, unde știe că primește toate darurile duhovnicești necesare pentru mîntuire și pe care Părintele ceresc le revarsă aici prin sfințele Taine și în special prin sfîntul trup și sînge al Domnului, care se împărtășește credincioșilor spre mîntuire.

IN VECHIUL TESTAMENT

Cum dovedim noi cu Sfînta Scriptură că biserică este casa lui Dumnezeu locul unde ne întîlnim în Duh cu Dumnezeu, ca odinioară Moise pe Munte, pentru a primi darurile trebuincioase mîntuirii? Insuși Dumnezeu a poruncit prin proroci să-i clădească oamenii locașuri sfinte. Așa i-a zis lui Moise ... „să-mi faci locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lui... Chipul locașului și a odoarelor, întocmai să le faci cum îți poruncesc Eu...” (Eșire 25, 8).

Ingerul Domnului a vestit pe Gad proorocul să-i spună lui David să ridice Domnului un jertfelnic (1 Cronici 21, 18). Apoi a poruncit David să adune pe toți străinii din pământul lui Israel și i-a făcut pietrari ca să cioplească piatră pentru zidirea templului Domnului ... și a strîns fier și aramă multă ce nu se putea cîntări și birne de cedru și după ce a făcut multe pregătiri a poruncit lui Solomon să zidească templu închinat Domnului Dumnezeului lui Israel... (1 Cron. 22, 1—7, 28, 29 apoi 2 Cronici cap. 2—7, 1—3 regi, cap. 5—8).

Sf. Ap. Pavel ne arată că, atît alcătuirea cortului sfînt în pustie, precum și templul din Ierusalim s-au făcut în toate amănuntele după planul dat de însuși Dumnezeu (Evrei 8, 5, vezi și Teșire 25, 9—40).

sprijinesc de asemenea lupta pentru apărarea păcii.

Dar afară de aceste acțiuni organizate și oarecum văzute pentru apărarea păcii, credincioșii și preoții noștri au adus însă și aduc o contribuție vădită pentru cauza păcii mai ales prin munca lor de zi cu zi pentru întărirea Patriei și prin strădania lor de a deveni tot mai buni, mai drepți, mai harnici etc.

Incheind această scurtă privire peste cei 10 ani scurși de la înființarea mișcării mondiale pentru pace, trebuie să spunem că primejdia războiului nu este deplin înlăturată, pentru că promotorii „războiului rece” amenință cu un nou război atomic. De aceea, ca creștinii adevărați să fim oameni ai păcii. Prin munca noastră, prin rugăciunea noastră și prin toate faptele noastre să intensificăm contribuția noastră la deplina temeinicire a unei păci drepte în lume.

Diaconul GHEORGHE

PARERI GREȘITE

Toate aceste locuri — zic unii — se referă la Vechiul Testament. Mintuitorul ar fi desființat și locașul vechi de închinare și cultul public, iar azi nu mai trebuie biserici, pentru că rugăciunea se cere să fie făcută în ascuns și în fața lui Dumnezeu, nu a oamenilor. Mintuitorul, zic ei, a spus doar limpede ... „cînd vă rugați nu fiți ca fărnicii cărora le place prin sinagogi și prin ulițe să se roage ca să fie lăudați de oameni ... iar tu cînd te rogi intră în camera ta și închizînd ușa roagă-te Tatălui tău care vede în ascuns ... și-ți va plăti ție...” (Mat. 6, 5—6). Deci nu-i nevoie de biserici, căci Mintuitorul nu cere rugăciune publică ci rugăciune tainică.

Ce să răspundem noi la aceste afirmații?

În textul de mai sus Mintuitorul osindește formalismul extern al fariseilor; rugăciunile fărnice făcute nu din inimă ci de ochii lumii, din spirit de laudă și jală, dar nu desființează templul și nici cultul public, prin care credincioșii uniți în adunare sfîntă — cu o gură și cu o inimă înalță rugăciuni Cerului. E vorba aici ca atunci cînd te rogi să intri în „camera” sufletului, să închizi „ușa” simțurilor, ca în inima noastră să fie numai gîndul la Dumnezeu și să nu pătrundă ispite din afară. Această adîncire în rugăciune se poate face și la biserică. De altfel Mintuitorul în întreaga Sa activitate și învățatură a recunoscut biserică drept locaș sfînt de închinare, iar Sf. Ev. Luca 24, 53 ne arată că Apostolii după Înălțarea la cer a Mintuitorului erau pururea în biserică lăudînd și binecuvîntînd pe Dumnezeu.

Oare Apostolii să nu fi știut că Mintuitorul a desființat templul? ori nu aveau ei case, unde se putea ruga în ascuns? De ce au stat în templu dacă nu-i trebuință de locaș de închinare?... Se spune însă, că e scris: „Cel Prea Înalt nu locuiește în case făcute de mîini omenești precum zice profetul... Cerul este scaunul lui Dumnezeu și pământul așternut picioarelor mele. Ce fel de casă veți clădi pentru mine, zice Domnul, sau care este locul odihnei mele?”. (Fapte 7, 48—49; Isaia 66, 1—2). Ce vom zice la aceste cuvinte? — Răspunsul este lămurit: În acest citat Sf. apostol Pavel, ca și proorocul Isaia, combate părerea iudeilor, precum și pe aceea a păgînilor, care credeau în chipuri cioplite, în idoli făcuți de mîna omenească și socoteau că Dumnezeu sau zeii pot fi închiși între zidurile unui templu și că nu se găsește decît acolo sau cum zice un istoric: „închideau pe Dumnezeu în biserică ca să scape de el în viață”. După credințele lor în templu se putea chiar păcătui, numai să întorci zeii adică idolii cu fața spre perete, sau să-i acoperi cu o pătură — ca să nu vadă. O astfel de credință combate Apostolul neamurilor care arată că Dumnezeu nu-i ceva mărginit, făcut de oameni, ci-i pretutindenea... Același lucru îl arată și Mintuitorul în convorbirea cu Samarineanca, la fîntina lui Iacob, căreia îi spune ... „vine ceasul și acum este cînd vă veți închina Tatălui ... nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim, ci în tot locul ... căci Duh este Dumnezeu” (Ioan 4, 21—24).

Mintuitorul vrea să spună că nu între zidurile unui singur locaș locuiește Dumnezeu, căci el nu poate fi închis între ziduri. El străbate cerurile și pământul și e în tot locul, — căci Duh este Dumnezeu. Iar dacă Dumnezeu este în tot locul, El este și în biserică. Dumnezeu însuși ne-a spus că noi îl întîlnim mai ales în biserică. El a poruncit să se zidească biserică și în ea să se săvîrșească sfînte slujbe, prin care să-și reverse darul Său peste credincioși.

(Continuare în pag. 4)

Biserica locaş de închinare

(Urmare din pag. 3)

PILDA MINTUITORULUI ŞI A SF. APOSTOLI

Mintuitorul nu numai că a cinstit întotdeauna templul, intrând şi învăţând în el, dar a declarat foarte limpede de două ori că el este casa lui Dumnezeu, şi anume:

Cind Mintuitorul era copil de 12 ani, — ştia că El este Fiul lui Dumnezeu şi că biserica-i casa Tatălui său, căci atunci cind mama Lui îl găseşte în biserică şi-i spune că-l caută de trei zile — Mintuitorul răspunde: „De ce m-aţi căutat, au nu ştiaţi că în casa Tatălui meu mi se cade să fiu?” (Luca 2, 49). Iar în timpul propoveduirii Sale, atunci cind află că biserica-i necinstită şi în curtea ei şeluriţi negustori îşi desfăc marfa de vinzare, Mintuitorul împleteşte un biciu din ştreanguri şi răstoarnă, nu Heruimii de aur din altar, nici masa cu jertfe pentru slujbă şi nici obiectele de cult, ci numai mesele negustorilor izgonindu-i pe toţi afară şi spunind: ... „ridicaţi aceste de aici şi nu faceţi din casa Tatălui Meu o casă de negustorie” (Ioan 2, 13—16).

Altădată muştrind pe farisei a arătat că templul este mai sfânt decit orice lucru de mare preţ şi-i face nebuni şi orbi pe cei ce nesocotesc sfinţenia templului şi a altarului ... „nebuni şi orbi!” — ce este mai mare, aurul sau templul care sfinţeşte aurul! şi mai departe zice: „nebuni şi orbi! — care este mai mare darul sau altarul, care sfinţeşte darul?” sau: „cine jură pe altar, jură pe el şi pe tot ce este deasupra lui...” „Cine jură pe templu jură şi pe el şi pe tot ce locuieşte în el” (Mt. 23, 16—21; Mc. 11, 17).

Sfinţii apostoli urmind învăţăturii Mintuitorului şi călăuziţi de Sfântul Duh — pretutindenea învăţau şi se rugau în temple...

Petru şi Ioan s-au suit împreună în biserică la rugăciune ... şi era un olog care şedea şi cerea milostenie de la cei ce intrau în biserică (Fapt. 3, 1—2). Sf. Apostol Pavel spune: ... cind m-am întors în Ierusalim şi mă rugam mi s-a întâmplat o răpire de mine însumi... (Fapte 22, 17).

Altă dată acelaşi apostol ajungind cu Varana în Antiohia ... un an întreg s-au adunat în biserică şi au învăţat popor mult (Fapte 11, 26). Iar Corintenilor le scrie... „Cind vă adunaţi în biserică aud că se fac între voi dezbinări şi în parte o cred ... căci trebuie să fie între voi şi eresuri ca cei lămurii să iasă la iveală „... şi mai departe certind pe cei ce pretind că orice piine şi orice vin date în orice casă este cuminecătura le spune: „n-aveţi case să mincaţi şi să beţi sau vreţi să batjocoriţi biserica lui Dumnezeu”... (I Cor. 11, 18—22). Apoi apostolul nămurilor dă poruncă ca în toate bisericile femeile să tacă, căci e necuviincios ca „femeia să grăiască în biserică” (I. Cor. 14, 33—36).

DUPA CELE SPUSE

mintea sănătoasă formulează această întrebare: — Dacă Dumnezeu a poruncit prin proroci ca oamenii să zidească temple pentru slujbe în care să locuiască Dumnezeu (Eşire 25, 8), dacă Dumnezeu tot prin proroci muştră pe cei ce nesocotesc locaşurile sfinte şi le spurcă pe ele (Ezechil 22, 8—23, 38—39); dacă ingerul Domnului, trimis cu solie cerească pe pământ stă în picioare la dreapta altarului şi vesteşte pe preotul Zaharia pe cind slujea în templu, că femeia lui — va naşte pe Ioan Botezătorul (Luca 1, 18—25); dacă Mintuitorul a intrat şi a învăţat

Ce sînt sfintele Taine

Mintuitorul nostru Iisus Hristos umblind pe pămînt a făcut mult bine oamenilor. El a tămăduit pe cei bolnavi, a vindecat ranele şi durerile tuturor acelorora, care cu credinţă alergau la Dinsul, a hrănit pe cei flămînzi, a şters lacrimile celor îndurerăţi, pe cei morţi i-a înviat, iar prin învăţătura Lui dumnezeiască, pe cei ce zăceau în întunericul şi în umbra morţii, i-a învăţat.

Dar bunătatea lui Dumnezeu este nemărginită. El s-a îngrijit ca şi atunci cind nu va mai fi cu trupul între oameni, să se poată revărsa peste cei credincioşi harul cel sfînt al binefăcărilor Sale şi a aşezat El însuşi acele lucrări sfinte, prin care sub formă văzută se împărtăşeşte credincioşilor harul cel nevăzut, puterea lui Dumnezeu. Aceste lucrări sfinte se numesc Taine sau sacramente sau misterii şi sînt săvîrşite de preoţi sau episcopi. Ele se numesc Taine pentru că mintea omenească nu poate înţelege cum lucrează în mod nevăzut, adică în mod tainic, împreună cu lucrarea văzută, săvîrşită de preot, puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu. Aşa de pildă la slînta taină a Botezului vedem cum spală apa trupul, dar nu vedem şi nu putem înţelege cum tot atunci puterea lui Dumnezeu cea nevăzută spală sufletul de întinăciunea păcatului strămoşesc. În slînta noastră Biserică sînt şapte sfinte Taine: Botezul, Mirul, Pocăinţa, Cuminecătura, Preoţia, Nunta, Maslul.

Lucrarea Sa dumnezeiască, mîntuirea noastră, pe care a început-o încă fiind pe pămînt, Domnul nostru Iisus Hristos o face şi azi şi pînă la sfîrşitul veacurilor în Biserică Sa cea sfîntă pe care o conduce El însuşi, în chip nevăzut, prin Duhul Său cel sfînt. Prin sfînta taină a Botezului Biserică ne spală de întinăciunea păcatului strămoşesc, pentru că să putem intra întru Împărăţia lui Dumnezeu. Prin sfînta taină a Mirului ne întăreşte credinţa cu pecetea darului Duhului Sfînt. Prin sfînta taină a Cuminecăturii ne

în templu şi de două ori a declarat că biserica-i casa lui Dumnezeu ... dacă apostolii erau pururea în biserică şi acolo laudau pe Dumnezeu şi dacă creştinii de aproape două mii de ani ţin legătura cu Dumnezeu prin biserică cu altarele unde duc daruri şi la care slujesc preoţii, — întrebăm — cuminte lucru este să ieşi din aceste biserică şi să născocesci case de adunări deosebite? Nul de o mie de ori, nu.

Biserica-i fereastra sufletului şi a vieţii însăşi. Prin Biserică ni se deschide nouă cerul. Precum în casă lumina pătrunde prin fereastră, aşa prin biserică, unde slujesc preoţii, pătrund darurile mîntuirii.

Orice familie are o casă unde membrii ei se întîlnesc şi unde simt iubirea şi căldura familială; are şi familia creştină, familia lui Dumnezeu o biserică unde se întîlnesc creştinii în duh cu Dumnezeu, cu sfinţii ingeri, cu morţii lor, ... căci Liturgia este o convorbire dulce, — familiară în rugăciune, — între oameni, — sfinţi şi Dumnezeu.

Biserica-i casa lui Dumnezeu, fîntina credinţei, stîlpul şi temelie adevărului, unde cîntă profeţii, predică apostolii şi prin ea vorbeşte Dumnezeu. Cine rupe legătura cu biserică, rupe legătura cu Dumnezeu. Cine iubeste biserică şi stă în legătură cu ea, are pe Dumnezeu de tată, găseşte calea vieţii şi a fericirii veşnice.

impărtăşeşte cu trupul şi sîngele Domnului. Prin slînta taină a Pocăinţei ne tămăduieşte sufletul de boala păcatului. Prin slînta taină a Preoţiei se coboară puterea duhovnicească asupra celui ales şi pregătit pentru păstoria credincioşilor. Prin slînta taină a Cununii se coboară harul lui Dumnezeu asupra alor două persoane creştine, bărbat şi femeie, ce voiesc să trăiască în căsătorie şi întăreşte şi sfinţeşte legătura lor. Prin slînta taină a Maslului se coboară asupra creştinului ortodox harul Sfîntului Duh care tămăduieşte suferinţele sufletului şi trupesti.

Sfintele Taine au fost aşezate de însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, care le-a lăsat Bisericii Sale pentru folosul nostru. Botezul a fost aşezat prin cuvintele: „Mergînd învăţaţi toate popoarele, botezîndu-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh” (Mt. 28, 19).

Mirul are temeii în cele zise de Domnul: „Cel ce va crede întru Mine, riuri de apă vie vor curge din pîntecul lui” (Ioan cap.7 vers. 38). Această taină sfîntă se mai întemeiază şi pe fapta săvîrşită de sfinţii Apostoli Petru şi Ioan care: „puneau mîinile peste Samarinenii cei botezaţi şi aceştia primeau pe Duhul Sfînt” (Fapt. Ap. cap. 8 vers. 17).

Cuminecătura a aşezat-o Domnul la Cina cea de taină, cind a luat piinea a binecuvîntat-o şi a dat-o apostolilor Săi zicînd: „Luaţi, mincaţi, acesta este trupul Meu...” (Matei cap. 26, vers. 26); şi apoi luînd paharul l-a binecuvîntat şi l-a dat lor zicînd: „Beţi dintru acesta toţi, acesta este sîngele Meu”. „Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea” (Matei cap. 26, vers. 28).

Preoţia are temeii în trimiterea Apostolilor la predică de Mintuitorul nostru, dîndu-le puterea duhovnicească prin porunca aceasta: „Luaţi Duh Sfînt. Mergînd învăţaţi toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh” (Matei cap. 28, vers 18—19).

Pocăinţa a aşezat-o Mintuitorul nostru prin porunca dată apostolilor zicînd: „Ori cîte veţi lega pe pămînt, legate vor fi şi în ceruri şi ori cîte veţi dezlega pe pămînt, dezlegate vor fi şi în ceruri” (Matei cap. 16, vers 19 şi cap. 18 vers 18).

Căsătoria a sfinţit-o Domnul la nunta din Cana Galileei zicînd: „Au fost chemaţi la nuntă Iisus şi învăţăceii Lui” (Ioan cap. 2, vers 2).

Maslul l-a aşezat Mintuitorul dînd Apostolilor putere peste duhurile necurate, iar ei predica pocăinţa: „şi ungeau cu untul de lemn pe mulţi bolnavi şi îi vindecau” (Marcu cap. 6, vers. 7—13). (Vezi ep. Iacob 5, 14—15). Dar şi sfîntul apostol Pavel arată începutul dumnezeesc al celor şapte Taine zicînd: „Aşa să ne socotească pe noi omul, ca... ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu” (Epistola sf. ap. Pavel către Corinteni cea dintii, cap. 4, vers. 1).

Şi Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre au mărturisit începutul dumnezeesc al sfîntelor Taine. Aşa Sf. Ambrozio zice: „Intemeietorul Tainelor este însuşi Domnul nostru Iisus Hristos”. Prin urmare sfintele Taine sînt înfiinţate de Mintuitorul nostru Iisus Hristos şi s-au săvîrşit în Biserică din vremea apostolilor pînă în zilele noastre.

Pr. TERENCE RADU

Pr. N. TERCHILA